

Enhet

NR.2
1974

SPLITT OG HERSK – EN VELKJENT TAKTIKK

MOTSETNINGENE MELLOM GRUPPENE PÅ UNIVERSITETET MÅ OVERVINNES

Universitetet i Oslo utsettes nå for stadig sterkere innstramminger i budsjettene. Det foretas en reell nedbygging uten at Universitetets oppgaver lettes. Det er riktig å se dette som en utvikling i statens regi for å få full kontroll over høyere utdanning. Ottosenmetoden var ikke vellykka. Derfor sikrer man nå kontrollen gjennom å redusere bevilgningene, for hva skjer da? Når krybba er tom, bites hestene. De forskjellige grupper slåss innbyrdes og har ikke krefter til å reise kampen mot statens politikk.

Skal vi motstå disse angrepene kreves det enhet mellom alle de grupper som rammes. I dag hindres denne enheten av en rekke underordna motsigelser. Disse motsigelser må vi klarlegge for å løse, og her skal vi prøve å blinke ut noen av dem.

HVORFOR ER DET NOE SOM HETER IKKE VITENSKAPELIG PERSONALE?

Hvorfor er dette blitt et begrep på Universitetet? Begrepet uttrykker at undervisning og forskning blir ansett som Universitetets hovedoppgave, og alt annet arbeid utføres for å støtte opp om hovedformålet. Dette fører til en nedvurdering av andre oppgaver. Er det rart at kontorpersonelet som skriver alle «kloke» tanker på maskin, føler seg mindreverdige og fremmede for

arbeide sitt? Proffer og lærere gir hjelpepersonalet oppdrag, de bestemmer i stor grad arbeidsforholdene, og viser ofte en overlegen og autoritær holdning som enkelte steder fører til det reine føydalvelde. I tillegg kommer lønnsforskjellene. Jamt over tjener vitenskapelig personale dobbelt så mye som de andre, de har friere arbeidstid og lengre ferier. Dermed er ikke sagt at ikke vitenskapelig personale arbeider hardt, undersøkelser viser at de fleste lærere og forskere har langt over 40 timers

arbeidsuke.

Videre er personalet organisert i forskjellige foreninger. Vi har Professorforening, dosentforening, forening for vitenskapelige tjenestemenn, forening for administrative ledere, vi har STAFO som ikke organiserer vitenskapelig personale. MEN vi har også NTL som organiserer alle grupper ansatte. Vi kommuniserer støtter målsettinga: alle ansatte ved Universitetet i en fagforening.

NTL er derfor et godt utgangspunkt i kampen for enhet mellom

alle grupper.

Bare sosialismen kan fjerne det materielle grunnlaget for motsetningene mellom vitenskapelig og annet personale. Men skal vi nå dit en gang, må vi utvikle sterkere solidaritet mellom de ansatte idag. En hovedsak blir å støtte hverandres kamp for bedre kår og trygge arbeidsplasser.

STØTT GARDEROBETJENINGAS KAMP MOT RASJONALISERING

Garderobetjenesten står i dag i brennpunktet. Universitetet vil spare ved å bygge ned denne, og har planer om å gå over til ubetjente garderobes. De ansatte i garderobene føler at stillingene er truet, og krever at alle stillinger skal være faste, at ubesatte stillinger skal besettes, og at det ikke skal foretas innskrenkninger som fører til merarbeid. La oss her gå sammem alle

grupper på Universitetet i Oslo og støtte garderobedamene, la oss styrke solidariteten mellom alle grupper ansatte.

UTPEK IKKE NABOEN SOM HOVEDFIENDE!

Hvem skal få de nye stillingene som tildeles over statsbudsjettet? Hvem skal få størst nedskjæring av hjelpelærerbudsjettet? Hvem skal få nye rom?

Når studenttallet øker på et institutt, bør ressursene overføres dit fra andre hvor tallet minker? Dette er viktige spørsmål som vi må samarbeide for å finne fornuftige løsninger på. Et slikt samarbeid eksisterer nesten ikke på arbeidsplassen vår. Vi har eksempler på at faglig/politisk uenighet mellom instituttene utarter til åpen kamp, og at det innenfor instituttene er motsigelser mellom grupper som opptar all interesse.

FORTS. S.2

TA LÆRDOM AV 1.MAI!

GLIMT FRA KLASSEKAMPTOGET

Faglig 1. mai-fronts tog i Oslos gater samla 7100 deltakere. Klassekampinja seiret over borgfreden, SV/DNA. Dette var også tendensen over hele landet. Men samtidig fikk DNA-ledelsen den støtten de trengte for ikke å stå fullstendig avkledd på arbeiderklassens kampdag. Og nettop i dag, når høyresosialdemokratiet ruster seg for å tvinge igjennom en økonomisk politikk, en oljeimperialisme som er det hardeste angrepet på arbeiderklassen og folket siden EEC-truselen, så trenger DNA-ledelsen støttespillere.

De ønsker en tilsløring av motsetningene mellom folket og fienden, som kan gi dem skinn av fremdeles å befinne seg på folkets side, etter det knusende nederlaget de fikk gjennom EEC-eventyret. De fikk ønsket oppfylt langt på vei.

Derfor har 1. mai 1974 to sider. Dagen markerte til fulle oppsvinget i klassekampen, og styrken til de kreftene som vil kjempe konsekvent mot klassefienden. Men dagen markerte også høyresosialdemokratiets oppmarsj for å befeste sitt grep over folket, og viste oss alle farer ved SVs halehengspolitikk.

Vi er overbevist om at svært mange av dem som gikk i Sam. org.-toget er ærlige progressive som ønsker å slåss, også mot klasseforræderne LO/DNA-toppen. Dersom vi hadde gått sammen, og endatil fikk med dem som holdt seg vekk fordi de ikke visste hvor de skulle gå, ville ha blitt et slag som svei hardt der hvor det skal svi: hos folkets og arbeiderklassens fiender.

La derfor 1. mai 1974 bli siste gang progressive lar seg bruke til – for å snu på en uttalelse av salig Karl Marx – at Aspengren/Bratteli får det kor uten hvilken deres solosang blir deres svanesang».

ENHET
PÅ KLASSEKAMPENS
GRUNN!

INNHold

Side 2:
Leder: STEM NEI!

Det er nødvendig å stå sammen.

Side 3:
Intervju med den nyvalgte formannen i NTL på universitetet, Ulrik Sverdrup.

SOMMERLEIR

Side 4:
KAMP MOT STATENS OLJEPOLITIKK – ei hovedoppgave for venstresida i åra framover.

STEM NEI!

Lønnsoppgjøret i staten står for døra. I mange år har statsansatte opplevd at reallønna synker, at vi sakker mer og mer akterut i lønnsutviklingen. Statsansatte kan ikke kjempe til seg lønnsgradning i perioden, derfor må våre lønnskrav være spesielt store om vi skal holde tritt med prisene. For å kompensere for den prisstigninga som allerede har vært og sikre oss mot den rekordarta prisstigning som er lovet for neste periode, må vi ha en lønnsøkning på 20-30% for dette året, og helautomatisk indeksregulering. Statens »tilbud» går derimot totalt ut på en økning på 12,54% for 1974 og 8,44% for 1975.

Dette retter verken opp den reallønnsenkning vi allerede har vært utsatt for, og gir heller ingen garanti mot ytterligere forverring. Forslaget er en hån mot alle statsansatte, og kan under ingen omstendigheter godtas.

Lønnskamp er klassekamp. Det er arbeiderklassens kamp mot stat og kapital for selv å forvalte de verdier den skaper. Men samtidig har lønnskampen politiske perspektiver langt utover striden om kroner og øre. I dagens situasjon representerer lønnsoppgjøret ett av nøkkelleddene i kampen mot hele den økonomiske politikk som stat og monopolkapital nå legger opp til, og som uttrykkes i stikkordet: oljeeventyret.

Dette eventyret, som så langt fra blir et folkeeventyr, men en thriller for kapitalen, kan i løpet av kort tid bli et politisk kampområde av minst like stor betydning som EEC-kampen i sin tid var. Statens oljepolitikk slik den er utformet av DNA-regjeringa tar sikte på en strukturrasjonalisering av norsk økonomi i et omfang som aldri før. Gjennom rasering av »uproduktive» næringer og drastisk nedskjæring av den offentlige sektor skal mest mulig kapital og arbeidskraft frigjøres for investering i det svarte gullet. Innstramningene på statsbudsjettet for Universitetet, helse- og sosialsektoren etc. har sin klare plass i dette mønsteret. Det samme gjelder lønnsoppgjøret. Hver krone arbeidsfolk tvinges til å gi avkall på betyr økte inntekter for stat og monopolkapital til å påskynde utviklinga i retning av norsk statskapitalistisk oljeimperialisme.

Et nei i dette lønnsoppgjøret er defor samtidig et slag mot en økonomisk politikk som betyr en livsfarlig trusel mot arbeiderklassen og folket.

STEM NEI TIL
STATENS ARBEIDERFIENDTLIGE POLITIKK!

AVVIS DET YNKELIGE
FORHANDLINGSRESULTATET!

30 KRONER!

Abonnement ut hele året 1974

Navn:

Adr.:

Poststed:

Skriv navnet på lista. Du får avisa omgaende. Vi sender regning. Lista skal til Klassekampen, Boks 2046, Grunerløkka, Oslo 5.

HVA KLASSEKAMPEN LÆRER OSS: Det er nødvendig å stå sammen

Vi vil først slå fast at 1. mai ble en seier for kamplinja og et nederlag for dem som vil forsoning og borgfred med Aspengren & Co. Og likevel: Det var ei splitta venstreside som opptrådte 1. mai i Oslo. Ledende folk i SV, med Rolf Dahl og Ragnar Kalheim i spissen, må ta det fulle og hele ansvar for dette. Men, vil noen kanskje si, hva er det som er så betydningsfullt ved å stå sammen? Hvorfor vil marxist-leninistene »på død og liv» ha enhet?

Spørsmålet om enhet på venstresida har stått sentralt i den politiske debatten det siste året. Det ble særlig skarpt stillt i forbindelse med 1. mai feiringa pga. SV-ledelsens opptreden, men har også ellers gått igjen i flere av de viktige politiske kampsakene. Vi vil gjerne si litt om tre av dem ut fra spørsmålet om enhet: angrepet på de demokratiske rettighetene, kvinnekampen og sparetiltaka på Universitetet.

FORSVAR DE DEMOKRATISKE RETTIGHETENE!

Gjennom årtiers kamp har det arbeidende folket tilkjempet seg visse grunnleggende demokratiske rettigheter. Når reaksjonen går til angrep på disse rettighetene er det dødsens nødvendig at vi står sammen for å forsvare dem. Det er lett å se at Libertas-aksjonen vil ramme alle progressive uten hensyn til partitilhørighet, såvel organiserte som uorganiserte folk på venstresida. Det burde også være lett å se at den brede enheten som kom i stand i forbindelse med rettsaka mot Narve Trædal gir svært mye større mulighet til å slå tilbake slike angrep. En lettsindighet ut over alle grenser er det derfor når enkelte SV-ere har sagt omtrent som så: »Trædal er marxist-leninist. Det får bli deres egen sak hva som skjer med ham.»

Stort bedre er det ikke når Orientering harselerer over forfølgelsen av marxist-leninistene i Sogndal. Det vitner i beste fall om mangel på forståelse for hva slike saker kan føre til for alle progressive. Hvis vi ikke kan stå sammen mot slike reaksjonære angrep vil Libertas og deres bakmenn få lett spill. Det er

grunn til å minne om dette når vi nå om noen få uker vil få ei ny rettsak mot progressive soldater - Steinsjøfeltssaka.

KVINNEKAMPEN KREVER ENHET!

Forståelsen for nødvendigheten av å stå sammen er på mange måter kommet langt innfora kvinnebevegelsen. Likevel har en del SV-ere også her gjort seg til talsmenn for oppsplitting av kvinnebevegelsen etter ideologiske skillelinjer, etter partitilhørighet. De har riktignok hatt gode »læremestere» i frase-makerne i KUL som har som politisk prinsipp å splitte folk istedet for å forene dem i den felles kampen.

At denne linja har hatt skadelige konsekvenser har vi sett i forbindelse med daghjemsaksjonen i vår. (Se for øvrig intervju med Mette Gjerdsø i »Hva må gjøres» nr. 2). Vi er ikke for ei linje med undertrykking av ideologisk og politisk debatt, tvert imot: Men skal jentene ha noen mulighet til å kjempe framgangsrikt mot undertrykkinga, er det nødvendig at de står sammen når kampen krever det.

SPARETILTAKA RAMMER BADE ANSATTE OG STUDENTER

I begynnelsen av dette semesteret fikk vi ei sjokkmelding fra vår »arbeidsgiver» - regjeringa: 80 millioner kr. skulle spares inn på 74-budsjettet, derav nesten 5 mill. på Universitetet i Oslo alene. Vi kan nå riktignok se at tiltaka ikke umiddelbart fikk så katastrofale følger en kunne frykte. Men det er ingen grunn til å tro at dette var et enestående tiltak fra regjeringas

SPLITT OG HERSK - EN VELKJENT TAKTIKK

FORTS. FRA S. 1

Kamerater i instituttledelsen: Glem ikke å ta en titt ut på tribunene. Hvem sitter der og godter seg over at vi slåss så fillene fyker? Hvem har interesse av at vi utmattes av indre kamp? Progressive må aldri glemme å stille spørsmålet: Hvem tjener og hvem taper? Et universitet lammet av indre strid representerer full bingo for statens splitt-og-hersk-taktikk.

ER DET VIKTIGSTE Å RYKKE FORBI DIN KOLLEGA?

Du skal ha jobba en god stund for å få oversikt over statens lønnsystem. Det karakteriseres ved en vrimmel av klasser, tillegg, spesialordninger, opprykkstiger, særklasser og spissfindige bestemmelser. Det er sinnrikt innretta på å sette så mange som mulig opp mot hverandre. Som om ikke dette var nok, har man et opprykkingsystem som vi skal se litt nærmere på. I lønnsoppgjørene hittil har det vært avsatt mye tid til såkalte normering og justeringer. Først forhandles det på topplanet om hvordan en bestemt pott skal fordeles mellom de forskjellige gruppene, hvor mye til embetsmenn, hvor mye til lærere etc. Så forhandles det nedover i apparatet, og legg merke til at her er det fagforbundene som slåss seg imellom. Også her kan staten sitte på tribunen og glede seg over at fag-

bevegelsen er splitta. Og med de holdningene som hersker i forbundsledelsen, er det liten mulighet for å bruke en slik pott til å flytte opp de som ligger nederst. Tilslutt kommer en pott til Universitetet i Oslo. Her er det f.eks. bestemt at 4 betjenter skal rykkes opp, 25 kontorassistenter, 5 konsulenter osv.

Og så starter det lokale spektaklet mellom fagforeningene om hvilke personer som er »fortjent» til opprykk. Til slutt kommer resultatet ut på arbeidsplassene, og det viser seg kanskje at en kontordame har rykket forbi de andre, uten spesiell grunn. Alle burde ha opprykk, en har fått det. Det er riktig å karakterisere dette systemet som et av de alvorligste angrepene på solidariteten mellom de ansatte i staten.

FIENDER I EGET REIR

Det finnes aktive elementer på Universitetet som ser det som sin fremste oppgave å løpe statens ærend, og fyre opp under motsigelser som eksisterer. Vi finner slike elementer i Universitetsledelsen, blant reaksjonære professorer i fakultetsrådene, sjefene i driftsavdelingene, blant høyresosialdemokrater i fagforeningene og ditto blant studentene. Det er en viktig oppgave å blinke ut slike elementer og brennemerke politikken deres. Vi skal også være

klar over at disse motsigelsene dukker opp langt inn i de progressive rekker, og at vi må føre årvåken sjøkritikk for ikke å gå fiendens ærend og undergrave enhetsbestrebelsene.

ENHET EN PRAKTISK NØDVENDIGHET.

Enkelte SV-ere behandler spørsmålet om enhet som en »m-l-teori» som man være enig eller uenig i. Nå er det riktignok slik at vi ser spørsmålet em enhet i en større sammenheng - i et strategisk perspektiv.

Men det er klassekampen sjøl - de aktuelle politiske kampsakene - som setter spørsmålet på dagsorden. Derfor er det et spørsmål om å innse at kampen mot vår felles fiende krever det. Og vi vil gå inn for enhet på et klassekampgrunnlag når og over-alt det er mulig, etter prinsippet om å FORENE ALLE KREFTER SOM LAR SEG FORENE - mot monopolkapitalen og imperialismen.

Kjøp og les

SV vil bli ett parti • SE og marxismen • NKPs (svinn) av marxismen • Nær inntrykk av SVs (svinn) september 1973 til februar 1974

forsvar seieren fra folke avstemningen stem SV

1. mai lovet godt!

stem SV

VOR GAR SV?

AVSLUTTER VOLG 1974

MEN VI ER OGSÅ I GODT SELSKAP

Det er sterke krefter som kjemper for å bryte ned skillene, og utvikle enheten blant alle de som har felles interesser mot statens angrep og for bedre arbeidsvilkår.

Vi kommunister forsøker å styrke disse kreftene. En viktig oppgave blir å støtte garderobebetjeninga i tida framover.

NEI TIL RASJONALISERING AV GARDEROBENE - FOR BETJENTE GARDEROBER!

AVVIS SPLITTELSE MELLOM
GRUPPENE PÅ
UNIVERSITETET - FELLES
KAMP MOT FELLES FIENDE!

Trykt i offset hos
A/S Duplitykk
Oslo 1974

KAMP MOT STATENS OLJEPOLITIKK- EI HOVEDOPPGAVE FOR VENSTRESIDA I ÅRA FRAMOVER

STATENS OLJEPOLITIKK – ROVDRIFT OG KNEFALL FOR IMPERIALISMEN.

Fram til 1980 planlegges det å investere ca. 80 milliarder kroner i den norske delen av Nordsjøen. Utbyggingen skal foretas av de store utenlandske oljemonopolene og den norske staten. Med denne utbyggingstakten antas det at påviste ressurser er oppbrukt i 1990 og de totale ressursene uttømt i 2015. Denne produksjonen tilsvarer 5-6 ganger norsk årlig forbruk av olje dvs: der er lagt opp til storstilt eksport: Norge skal være med på å å sluke de store imperialistlandenes oljetørst (spesielt USA) og det er disse landa som presser på for å få en så hog utnyttelstakt av norsk produsert olje.

Monopolenes kortsiktige profittinteresser er den andre drivkrafta bak denne uforsvarlige politikken. Konsekvensen er økt utenlandsk kontroll og uansvarlig rovdrift.

Mot dette må vi kreve full nasjonalisering av oljesektoren og en betraktelig reduksjon av utvinningstakten.

KONSEKVENSEN BLIR KJEMPEINVESTERING OG KAPITALEKSORT.

Hittil er der investert 14 milliarder kroner i oljesektoren, og det skal investeres flere milliarder årlig i kommende 10 år. Disse pengene skal skaffes tilveie gjennom økt utbytting av arbeiderklassen, og gjennom sparing og nedskjæring på den ikke produktive delen av trygde- og statsbudsjettet (utdanning, helsevern, kultur o.l.). Oljeproduksjonen skal gi en inntekt på årlig 12 - 15 milliarder kroner årlig fram til 1980. Av dette overskuddet planlegges staten en omfattende kapitaleksport (5-9 milliarder kr. årlig). Per Kleppe sier det slik (Noroil 1974):

»Vi må vurdere direkte eksport av kapital i form av finansinvesteringer eller realinvesteringer i utlandet. En grunn til å gjøre slike langsiktige investeringer i utlandet, er det faktum at oljen er en forjærlig ressurs.

Ved investeringer i utlandet kan en dessuten få spredt inntektene over et lengere tidsrom.»

Norge skal med andre ord utvikles til en økonomisk imperialistisk makt på linje med Vest-Tyskland. AP-ledelsen skor seg til å trække ut i Rockefellerers fotfar.

Mot dette krever vi at ressursene ilandføres og anvendes i Norge. Vi skal nok vite å stille krav til hva pengene kan brukes til.

»HVORDAN HAR SÅ STATEN OG AP-LEDELSEN TENKT Å GJENNOMFØRE DENNE POLITIKKEN?»

Foreløpig har stortinget gitt regjeringen fullmakt til å skjære ned 80 millioner kr. på stats- og trygdebudsjettet. (med SVs stemmer). Samtidig slås det fast i Nasjonalbudsjettet for 1974 at en sterk øking i industriens investeringer »bør aksepteres til tross for at dette vil bidra til å øke presstendensene i økonomien». For å motvirke denne økningen i press reduseres statens utgifter til »ikke-produktive» ytelser. Denne reduksjonen skal hovedsakelig skje på personalsektoren, dvs. at det skal gjennomføres en kraftig rasjonalisering for å frigjøre ressurser til oljesektoren.

Selvfølgelig kunne i prinsippet reduksjon i aktivitetene skje på investeringsområdet for å hindre dette »presset».

Men staten viser sin klassekarakter og AP-ledelsen sin folkefiendtlige politikk ved å ta pengene fra folket (gjennom senket reallønn, mindre bevilgninger og rasjonalisering.) og støtte monopolkapitalen i oljesektoren.

Vi skal spare for å trygge monopolenes profitt. Nå har dette vært statens (og AP-ledelsens) allmenne politikk i de siste årene, med økt produksjon og profitt til monopolene, og med stagnert reallønn og økte skatter for arbeidsfolk.

Den disponible reallønns andel av bruttonasjonalproduktet har sunket fra 34,5% i 1950 til 28% i 1971 (monopolkapitalens og statens andel har m.a.o. økt). Gjennomsnittlig skatteprosent i samme tidsrom for arbeidsinntekt har økt fra 18,9% til 40% i 1970.

Samtidig har statens støtte til monopolene økt relativt, ytelser til folkets beste er redusert.

Det er denne folkefiendtlige politikken som opptrappes (gjennom de ekstraordinære tiltakene) og som vil utvikles i åra framover.

Krisebudsjettet for 1975 blir viktig, kampen mot den økonomiske politikken som det legges opp til blir omfattende og langvarig.

ENDEL KONSEKVENSER AV DENNE POLITIKKEN

Den oljepolitikken staten legger opp til vil utløse ei mare med rasering av arbeidsplasser i lavproduktive næringer (matvareproduksjonen, arbeidsintensive næringer), sentralisering til industriedene og miljøforslumming. Oljeindustrien skal ha 50 000 nye arbeidsplasser, fra 50 til 80 000 mennesker skal forflyttes i de kommende 10 år.

Det er viktig å merke seg at det er arbeidsplasser med relativt høy grad av kvinnelig arbeidskraft som skal raseres (matvareforedling, tekstilindustri o.l.).

Det er m.a.o. tull å påstå at oljepolitikken vil skape arbeidsplasser også for kvinnene. Det motsatte er tilfelle.

En annen konsekvens er utviklinga av en ensidig norsk økonomi (med omlag 50% av industriinvesteringene til oljesektoren.) Større avhengighet av utenlandske konjunkturer, større avhengighet av matvareimport o.l.

Statens og AP-ledelsens politikk kan kort oppsummeres i endel punkter:

1. støtte til utenlandske og norske monopoler.
  - 2 statsmonopolistisk utvikling med nærmere sammensmeltning av staten og monopolkapitalen.
  - 3 pressøkonomi med reduksjon i den offentlige ikke produktive sektor (utdanning og helsevesen).
  - 4 ensidig norsk økonomi og høyere avhengighet av utlandet.
  - 5 strukturrasjonalisering, folkeforflytting og miljøforslumming.
- Eller som en av parolene i årets 1 mai tog: DNAs oljepolitikk – den siste olje for distriktene.

»NÆRMERE OM KONSE- KVENSENE FOR UNIVERSI- TETET OG DEN HØGERE UTDANNINGA

Utdanningas hovedmål er å produsere arbeidskraft tilsvarende produktionsforholda og produktivitetens utviklingstrinn. I tillegg utdannes byråkrater og embedsfolk for statsadministrasjonen.

Det er nødvendig produksjon for staten, og den skal øke i tida framover, men samtidig trekkes økonomiske midler bort fra universitetene. Dette betyr at kvantiteten skal økes på bekostning av kvaliteten, at det skal gjennomføres ei hardhendt rasjonalisering med færre lærere pr. student, kortere studietid, flere obligatoriske fag, lukking osv. Arbeidsforholda for ansatte og studenter skal forværes betraktelig.

1. Denne rasjonaliseringa skjer i dag gjennom direkte reduksjon av bevilgningene, spesielt på personalsektoren (60 - 70 færre stillinger utlyst på universitetet enn planlagt).

Stillingstoppen (og reduksjon av bevilgningene) er ikke noe uskyldig engangstiltak, men må stoppes.

Det er viktig med et skikkelig lønnsoppgjør som demper statens overføringspolitikk til kapitalen, og at vi forbereder oss til kamp mot Krisebudsjettet for 1975.

Dette er hovedangrepet idag som må slås tilbake.

2. Utdanningssektoren er en viktig del av samfunnsøkonomien, og brukes idag bevisst i statens økonomiske politikk for å spare penger. Men utdanningssektoren brukes også i arbeidsmarkedspolitikken. Idag er det et »presset» arbeidsmarked. Dette betyr at staten trenger et stort antall arbeidere til oljeindustrien, og av disse en god del med høyere utdanning. Dette er bakgrunn for forslagene om å kutte ned utdanningstida for å få folk ut i arbeidslivet.

Innkortinga av studietida vil bety hardere arbeidspress og dårligere utdanning. Studiene skal yrkesrettes og spesialiseres (med høyere vekt på etterutdanning) for å skape mobil og ukritisk arbeidskraft.

Universitetet skal nedbygges i sin nåværende form. Dette er kjente toner fra Ottesenkomiteen som vi tidligere har bekjempet, og som vi må slåss mot. Det nye er at rasjonaliseringa idag i mye høyere grad skjer direkte gjennom bevilgningene. Derfor er den økonomiske kampen dvs. budsjettkravene til staten idag viktigste kampområde. Økte bevilgninger til

universiteter og høyskoler må være hovedparolen, og ikke intern diskusjon om fordelinga av de ressursene som tildeles. Dette betyr å avvise »splitting» og hersk politikken mellom forskjellige skoler, institutter, kompetansenivåer, universitetet, distriktshøyskoler osv.

KAMP MOT STATENS OLJE- POLITIKK EN HOVEDOPPGAVE I ÅRA FRAMOVER

Vi har vist at statens oljepolitikk støtter monopolene og imperialismen, og at den rettet seg mot folket i Norge. Mot arbeidsfolk i utsatte næringer, mot bønder og fiskere, mot kvinnene og mot folk i utdanningssektoren.

Å utvikle motstand mot denne politikken er idag ei oppgave på linje med EEC-kampen, og vi ser også de samme skillelinjene i politikken.

DNA/Høyre på den ene sida, venstresida med støtte fra SP og Venstre på den andre sida.

Det politiske grunnlaget for denne kampen kan oppsummeres i parolene:

– Full nasjonalisering av oljesektoren.

– Reduksjon av utvinningstakten: ingen nye utdelinger nord for 62. breddegrad.

– Olja må ilandføres og anvendes i Norge.

På kort sikt blir vår viktigste oppgave å sikre et skikkelig lønnsoppgjør og kreve bevilgninger på de områder hvor staten skjærer ned. Dette for å forsvare folkets interesser, og holde pengene unna oljesektoren. Her er »sparelinja» til DNA og SV helt forkastelig.

Dessuten er det viktig å avskjære AP-ledelsens oljepolitikk og vedta resolusjoner og krav mot denne politikken.

Det er mange forskjellige grupper som rammes, og motstanden må bygges opp på disse gruppens spesielle krav. Dette gjelder også som vist Universitetet.

Tekstilindustrien har alt protestert mot rasering, og fiskarlag har krevd stans i utdeling av blokker nord for 62. breddegrad. Det er en lang rekke slike enkeltkrav som idag er det viktigste grunnlaget for en langvarig og omfattende kamp mot staten og monopolkapitalens oljepolitikk. ★

BYGG FRONTEN PÅ KONKRETE KAMPSAKER!

<STYRK FAGBEVEGELSENS KAMPKRAFT>

Norsk Tjenestemannslag ved Universitetet i Oslo har nylig hatt årsmøte, og vi har hatt en samtale med den nyvalgte formannen, Ulrik Sverdrup, nå foran lønnsoppgjøret for de statsansatte.

Du er kjent for å stå langt til venstre i politikken – hvordan ser du på årsmøtets valg av deg som formann?

Avdelinga vår består av folk med mange forskjellige politiske synspunkter, og det er klart at langt fra alle deler mitt politiske standpunkt. Men styrets oppgave er da heller ikke å drive partipolitikk, men å føre en politikk som ivaretar alle medlemmenes interesser. Foreninga vår har nå i flere år gått inn for ei kamplinj mot staten og DNA/LO-ledelsen. Vi har deltatt aktivt i EEC-kampen, i kampen mot momsens, vi har engasjert oss i Trædal-saka, vi har støtta streikekrav og gått inn for skikkelige tariffkrav.

Det er denne kamplinja som årsmøtet må videreføre gjennom det nye styret.

Disse sakene du nevner regnes ofte for «politiske» spørsmål som fagbevegelsen ikke skal ta stilling til?

Slike politiske saker har alltid vært en del av fagbevegelsens ansvar fordi det angår oss direkte. Men det er klart at de ikke skal overskygge alt arbeid vi driver. Det lokale faglige arbeidet på grunnplanet, som gjelder medlemmenes

konkrete lønns- og arbeidsvilkår, er vårt daglige arbeidsområde. Her har foreninga nedlagt mye arbeid, og det vil vi fortsette med.

NTL-avdelinga ved Universitetet organiserer mange forskjellige yrkesgrupper – representerer dette et problem?

Blandt medlemmene har vi både ikke-vitenskapelige og vitenskapelige ansatte, høyt- og lavtlønte. Det er klart at det ikke alltid er så enkelt å forene grupper med så forskjellig arbeidssituasjon. Hittil har foreninga prioritert arbeidet for de ikke-vitenskapelige gruppene, de har lenge vært mest utsatt når det gjelder lønns- og arbeidsvilkår, og minst i stand til å fremme sine krav. Men også det vitenskapelige personalet er idag utsatt for stadig sterkere forverring av sin situasjon, og vi må også reise kampen for denne gruppas interesser i større utstrekning.

Det er viktig å være klar over at på tross av innbyrdes forskjeller har alle gruppene felles interesser imot statens økonomiske politikk. Vi må avvise alle forsøk på innbyrdes splittelse som gjør oss svake, og stå sammen mot staten som felles fiende.

Avstemninga i tariffoppgjøret for de statsansatte står for døra – hva har du å si i den anledning?

La oss se på hva som har skjedd. Avdelinga vår har arbeidet grundig med tariffoppgjøret, og vi samlet oss om krav som etter vår mening absolutt minimumskrav, dvs. de tok ikke sikte på mer enn å opprettholde vår nåværende levestandard, altså hindre en direkte forverring på veien fra vår avdeling gjennom forbundet til Kartellet er disse krava blitt mer enn halvert, og Kartellet ender så opp med å godta statens tilbud som ligger enda et hakk dårligere. Det er absolutt ingen tvil om at det anbefalte forslaget som vi nå skal stemme over innebærer en fortsatt senkning av levestandarden for alle grupper.

Hvordan vil du forklare det dårlige tilbudet fra statens side?

Statens linje i lønnsoppgjøret er en del av den økonomiske politikk som DNA allment legger opp til i forbindelse med den statlege oljepolitikken. Formålet er å frigjøre størst mulig pengemidler til statlige investeringer i oljesektoren, og til subsidier for den private oljekapitalen. Dette betyr at staten sparer på alle andre områder (jfr. innstramningene på Universitetet) og ikke minst på lønnsbudsjettet.

De statsansatte skal settes tilbake økonomisk mens staten slår seg opp som oljekapitalist. Dette er en helt bevisst politikk, og lønnsoppgjøret i staten har vært en gigantisk hestehandel med DNA-folk på hver side av bordet. Det er forsåvidt typisk at det er Kartellets krav, som er de svakeste blant hovedorganisasjonene i staten, som er blitt lagt til grunn når det gjelder formen på oppgjøret for de statsansatte.

Hva betyr Kleppes gavepakke i denne sammenheng?

Kartellformannen snakker om en reallønnsforbedring basert på Kleppes pakkeløsning. For det første er det her snakk om minimale lettelsler. For det andre betyr ei slik løsning ikke annet enn at vi subsidierer oss sjøl gjennom våre egne skattepenger, mens olje- og verkstedsindustriens kjempeprofitter går fri. Det er ei linje fra statens side som går ut på at arbeidsfolk sjøl skal betale sin egen lønnsøkning over statsbudsjette. Mønsteret var klart alt i fjor: Kapitalen slapp med å betale 45% av lønnsstillegget, staten overtok resten. Alle slike lurerier må avsløres og avvises.

Hvordan kan de statsansatte møte angrepene på sin levestandard?

De statsansatte som gruppe sakker stadig akterut i lønnsutviklingen. Det er viktig å få slutt på myten om at vi ikke har rett til å kreve skikkelige lønnsforhold. Denne myten er godt innarbeidd, og det er lett for staten under dekke av hetsen mot statlig pengeforbruk allment (Lange o.l.) å slå ned på lønningene til dem som jobber i

denne sektoren. Vi som jobber i staten må slutte med å vike tilbake og lære oss å kjempefor våre rettigheter.

Når det gjelder NTL-avdelinga vår, vil vi informere medlemmene så godt som mulig om hva statens tilbud vil bety økonomisk for de forskjellige grupper. Jeg regner med at styret vil gå klart imot det anbefalte forslaget, og for egen regning vil jeg si at forslaget bør nedstemmes klart og kontant.

Hva kan gjøres på lengere sikt for å styre medlemmenes innflytelse over egne lønns- og arbeidsvilkår?

Det eneste som nytter, er å mobilisere medlemmenes egen kampkraft. Ei slik linje er nå i utvikling i hele fagbevegelsen, men for at denne kamplinja skal føre til resultater, må den være godt konsolidert på grunnplanet, det nytter ikke å bare ei lita gruppe er kampvillige. I denne sammenheng er det viktig å utvikle en levende demokratisk diskusjon blant medlemmene, gjensidig skolere hverandre. Her tror jeg foreninga vår har gjort store framskritt. Vi er i ferd med å utvikle en omfattende lokal organisering innafor avdelinga som tar for seg ulike medlemsgruppers spesielle situasjon. Vi har ei kvinnegruppe som er i rask utvikling, og som går i spissen for å reise kampen for de kvinnelige ansattes interesser. Vi har ei medlemsavis – Ny Giv – som har hatt stor betydning for informasjon og diskusjon innad i foreninga. Alt dette lover godt for demokratiet på grunnplanet og styrker det indre livet i avdelinga.

Hva med resten av LO-apparatet?

Når det gjelder mellomplanet i LO, så er det viktig at vi i størst mulig grad velger inn folk som kan informere grunnplanet, og bruke sin innflytelse til å føre fram en politikk som styrker medlemmenes kontroll. Men når det gjelder toppskiktene i LO-byråkratiet, så ligger jo disse utenfor enhver demokratisk kontroll, og styres direkte gjennom DNA-ledelsen. Hvordan denne

MIMIMUMSKRAVA FRA NTL AVD.108/4:
Generelt tillegg 26%
Helautomatisk indeksregulering med lavt svingetall
Vekk med alle lønnsklasser under 8
Nei til Skånlandsutvalget
Staten skal bygge barnehager for ansattes barn
Dersom indekstravet ikke innfris – kreves halvårslige avtaleperioder, ellers toårig avtale.

STATENS TILBUD – ANBEFALT FORSLAG.

Generelt tillegg 8,7% pluss 1200 kr. første år (tilsvare 11,34%) 5% pluss 400 kr. annet år (tilsvare 5,94%)
Fortjenesteutviklingsgaranti 2,5% fra mai 1975.
Indeksregulering på 0,55% for hvert poeng indeksen stiger i tidsrommet 15/3 - 15/11 1974. Deretter adgang til å forhandle om kompensasjon for prisstigninga.
Videre en del særordninger for spesielle grupper.
Totalt betyr dette i følge Kartellet selv:

1. år: Gen tillegg	11,34%
opprykk/justeringer	1,01»
kompensasjonsordning	0,19»
	12,54%
2. år: Gen. tillegg	5,94%
Fortjenesteutvikling	2,50»
	8,44»

kampen skal føres, er det i dag vanskelig å si noe sikkert om. Det viktigste foreløpig er imidlertid at grunnplanet blir fast konsolidert på ei kamplinj, og at mellomplanet blir preget av langt mer kampvillige folk enn i dag. Så får vi se hva neste skritt vil bli.

Sier NTL-formannen på Universitetet og gjentar sin oppfordring: STEM NEI!

FORAN SOMMERLEIRENE

Hovedemner for AKP's sommerleire:

SOVJET, KVINNEPOLITIKK OG ARBEID I FAGBEVEGELSE

Hvert år siden 1967 har marxist-leninistene fått istand røde sommerleirer. Disse leirene har hatt stor betydning for utviklinga av den revolusjonære bevegelsen i Norge. Gjennom de politiske diskusjonene og det kameratskapet og samholdet som har utvikla seg på leirene, har de hver gang brakt oss et stort sprang framover.

I de siste åra har det vært lagt vekt på å gjøre leirene til et tilbud for alle progressive som ønsker å bli kjent med den kommunistiske bevegelsens politikk.

Det er blitt mulig å kombinere ei uke av en hardt tiltrent og velfortjent sommerferie med politiske diskusjoner og politisk skoling.

Tre emner vil utgjøre det politiske hovedinnholdet på leirene.

Hva er revolusjonær kvinnepolitikk?

Sosialimperialismen.

Kommunistenes faglige politikk.

I tillegg til disse tre hovedsakene vil en rekke saker i den kommunistiske teorien og i norsk politikk i dag bli tatt og diskutert. Ellers kan en bl. a. gjennom veggviser – ta opp til debatt nær sagt alt mellom himmel og jord.

Men som for nevnt, sommerleir er ikke bare politikk. Det er også

progressiv kultur, idrett og friluftsliv, kameratskap og kollektivt ansvar. «En skole i sosialisme» er leirene blitt kalt. Det beror nettopp på det allsidige kollektive livet som utvikles på en slik leir.

Det er planlagt et stort antall leirer over hele landet. I østlandsområdet vil AKP(m-l) avholde to leirer i felleferien:

På Håøya 8-14/7 og samme sted 14-21/7.

Den siste er for øvrig lagt opp i samarbeid med Rød Ungdom, og spesielt for unge arbeidere. Av NKSs tilsammen 4 leirer vil vi nevne leiren på Trømøya 11-18/8.

Vi vil også peke på at dette er rimelig ferie. Leiravgiften på 200,-

kr. inkluderer opphold og middag hver dag. Et visst antall inneplasser står til rådighet for folk som av en eller annen grunn ikke kan ligge i telt. Ingen skal være forhindra fra å dra på leir hvis de ønsker det. Ungene har vi alltid prøvd å ta oss godt av, så familiefolk kan også trygt melde seg på.

For ytterligere opplysninger om tid, sted og andre ting i forbindelse med sommerleirene: Ta kontakt med oss!

Meld deg på så raskt som mulig.

DELTA I UTFORMINGA AV DEN REVOLUSJONÆRE POLITIKKEN! KOM PÅ SOMMERLEIR!